Noortmeest nähes kargas neiuke trepist alla, tõusis jalutse peale püsti ja hakkas pehme, walge kätega tema kaela ümber kinni, naerdes ja nuttes hüüdes: „Sina kallis mees, küll mina nüüd näen, kuida Sa kord oma kaasa eest muret kannad. Kui tahad, siis läheme homme kirikherra ette.“

„Ja,“ ütles Juurisk, „teeme seda. Aga nüüd armuke, too kaks pudelid kõige wanemad mõdu.“ „Kes nüüd juua tahab?“ küsis neiuke imestes. „Mitte meie,“ naeratas Juurisk, „wanale tahan neid wiia.“ Juurisk mõtles muidugi kun peale, Mareilis arwas teda aga oma isa peale mõtlema, lippas alla ja oli pea pudelitega tagasi, sest ka kelder oli kuupaistest täidetud. Siis lahkusiwad noored inimesed õnsa südamega; Mareilis läks oma tuppa ja Juurisk sõitis kun poole.

Kun oli selle aea ütsisilmi keldre ukse peale wahtind ja ei pannud tähele, mis kõrwal sündis. „Olete ükskord siin“, ütles tema poolnõrkend häälega.

„Wõtke heaks,“ ütles Juurisk.

Kun oli ikka weel pilwehõlma kinnipidand, nüüd laskis seda aga lahti, sest mõlemi käega oli temal pudelite kallal tegemist.

Keda aga kuu ei näinud, se oli wana risttee-isand, kes pilwe takka wälja astus. „Asi läheb korda,“ ütles Saatan hirwitates; oota sa, ei sa

mind enam nu töö juures tülita. Aga kas näed neid Littawlasi. Kuhu hobuse kabja mahub, senna nad sõidawad. Pean kord omad müürid ülewaatama, muidu tormawad need drogonid läbi põrgu.‘ Nende sõnadega nihkus waenlane tasahesi kun järele.

Teisel homikul läks Juurisk oma herra juure ja ütles, et tema Mareilis’i kosida tahaks. Herral ei olnud midagi selle wasta, sest mõlemad olliwad auusa rahwa lapsed; herra laskis ka hobused ette panna, Mareilis’i äratuua ja sõitis siis kirikherra juure. Se kirjutas kihlapaari nimed paksu raamatu sisse, näitas siis tänase aealehe peale ja ütles herra wasta: „Imelikud asjad on täna ööse sündind, kas Teie eht ei ole ise midagi näinud. „Ei,“ ütles herra, „ja minu ööwaht ei ole minule ka ühtigi rääkind. Mis seal lehtes seisab?“ „Kuulge,“ ütles kirikherra ja luges: „Esiteks oli test-öö aeal palju lendawaid tähti näha.“

„Seda ma arwan,“ mõtles Juurisk, „nägin küll kuida sõdemed lendasiwad, kui Peetrus mööda Linnuteed sõitis.“ Aga tema ei ütelnud ühtigi, sest tema ei tahtnud herrade wahele rääkida.

Kirikherra luges edasi:

„Siis nähti, kuida kun äkitselt kahwaks jäi; ka arwatakse et tema omast teest eksinud oleks.“

„Oho!“ mõtles Juurisk, „aga neil herradel